

BAKARNI BUBNJEVI

Miomir Petrović

Jednostavno preseljenje glavnog junaka ovog romana - sa Topličinom vena na Donji Dorčol - uvlači ga u vrtlog zavere i dugo skrivenih tajni poznatih samo odabranima. Šta je to što povezuje gradove Volos u Grčkoj, Bandirnu u Turskoj, Kutajš u Gruziji, Čivitatekiju u Italiji, Ganzu u Tunisu i Beograd? Da li su osnivači upravo ovih gradova bili u nekom tajnom dosluhu i sa kakvim ciljem?

"Bakarni bubnjevi" su roman o alternativnoj istoriji Beograda koji čitaocu pruža uvid u celokupnu paletu istorijsko/etničko/religijsko kaleidoskopa našeg glavnog grada. Pisac Miomir Petrović, nakon "Lisičjeg ludila", "Staklene prašine", "Libanskog leta" i "Persijskog ogledala", romanom "Bakarni bubnjevi" otvara novu dimenziju, koja govori o mogućim razlozima za osnivanje naše prestonice, upućujući nas ka novoj verziji prošlosti, ali i budućnosti Beograda. Kroz ovaj roman prolaze utvare i ljudi od krvi i mesa, beogradske intelektualci i plaćene ubice, državni službenici i antički junaci, podanici mnogih carstava kojima je pripadala naša prestonica - i kojima će tek pripadati. Da li nas već sutra očekuje ulični građanski rat, borba za svaku ulicu konvencionalnim ili energetskim oružjem, kakve veze sa tim okršajem imaju (ili će imati) tajne organizacije, da li je vanredno stanje stvar našeg fatuma mnogo više nego geopolitike? Na ta i mnoga druga pitanja pokušava da odgovori ovaj metafizički triler koji se čita u dahu.

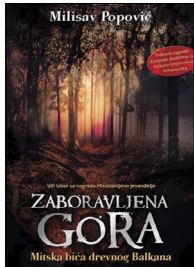
LETEĆI BEOGRADININ

Goran Samardžić

Goran Samardžić je odrastao i formirao se kao pisac u Beogradu. U Laguni je 2006. godine objavio svoj kulturni roman "Šumski duh" (prvo izdanje u Sarajevu 2005. godine), koji je imao nekoliko izdanja i doživio veliki uspeh u svim zemljama bivše Jugoslavije i koji je preveden na nekoliko evropskih jezika. Ova Samardžićeva knjiga izbor je novih i nekoliko ranije objavljenih priča,

koje su srpskim čitaocima ostale nepoznate. Autentičan i snažan pripovedački glas, majstor u žanru kratke priče, Goran Samardžić u "Lutajućem Beogradininu" ispisiuje svojevrsnu istoriju svog odrastanja, svojih ljubavnih epizoda, kafanskih druženja i često gorkog ali humornog sazrevanja na beogradskim ulicama, vraćajući se uvek ovom gradu kada ga je već bio napustio i ne raskidajući sa njim veze ne kada su sve druge veze sa njim bile prekinute.

Kad bi neko provalio u moj stan, siguran sam da ne bi pogodio da sam pisac. Čisto sumnjam da bi bilo šta pogodio. Ništa nema veze s titulom kojom sam odskora okičen. Nema knjiga, papira, istupljenih olova. Nema radnog stola i pretencioznog ekrana kompjutera u kojem se, dok ne sija, ogleda pišeća soba; nema dopisivanja sa drugim piscima i mirisa pisca. Ima jedan staromodan laptop pod krevetom s dva-tri fajla koja retko punim. Čudi me kako sam uspeo da napišem nekoliko knjiga i postanem piscem. Sve u svemu, više sam se trudio da ne budem nego da budem pisac. - Odlomak iz knjige

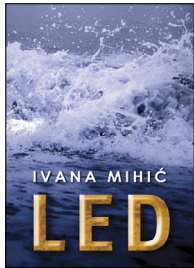
ZABORAVljena GORA - MITSKA BIĆA DREVNog BALKANA

Milisav Popović

Dobitnik nagrade Evropske akademije za kulturu i književnost Orfejeva lira Uži izbor za nagradu Miroslavljevo jevanđelje Svet i dalje juri za istim mitovima. Svaka naredna epska knjiga ili fantazijski film donose stvorenja i sadržaje nalik prethodnim. Oslušivali smo i činili bliskim tuđe legende,

uživali u bajkovitim romanima dalekih predela a pri tom zaboravljali svoje. Jednog tihog jula "Zaboravljena gora - Mitska bića drevnog Balkana" glasno je zapevala valgorsku pesmu o povratku Starpanje, Kletnika, Šaptača, Jauda, Zagrivuka, Gilzvena, Uzsrda, Svaroga... Pesmu o polubogovima, o malim i velikim demonima, sitnim dušama i svetlim umovima. Od tog dana magija i vede naših praotaca pleću neku novu maštu. Pred vama je knjiga koja je pobedila učmalost, donela osveženje, odnela nagrade, formirala domaću epsku fantastiku i podarila priče za sve generacije.

"Misli tako povezane, sa teksturama drevnosti čine da se čovjek osjeća kao da je ponovo dijete, plašeci se i nestrpljivo iščekujući šta će se desiti, ne na sledećoj stranici, već u sledećem redu. Kad sam stigla do Valgora, srce mi se stezalo u grudima, a kad sam okončala čitanje o demonskom vuku - Zagrivuku, zaplakala sam... Nikada ništa nalik ovome nisam pročitala. - Svetlana Kovačević-Blazić, profesor književnosti i prevodilac

LED

Ivana Mihić

U romanu "LED" Ivana Mihić snažnim stilom osvetljava fenomen otuđenja, potenciran traumatičnim dejstvom globalne finansijske krize. Prateći doživljava Justina, arhitekte srpskog porekla koji se tokom devedesetih doselio u Čikago, gde nakon gubitka unosnog posla i napuštanja američkog koncepta sreće ostaje sam, suočen sa nizom promašenih veza, u moru polovičnih

prijateljstava i besmislenih sukoba, dopevamo do tačke pucanja narcisoidne i u biti lažne slike sveta: u senci skupih nebodera, s one strane bleštavih izloga, u zamračnim klubovima, uz opor ukus erotskih avantura i aromatičan dim cigareta, zvuke džez i stihove EKV-a, koji kao da su na trenutak izvučeni iz vremenske kapsule, odvijaju se poslednji činovi drame Justinovog suočavanja sa svojim unutrašnjim bićem: "Otvorio sam oči i ugledao Filis kako mi željno pruža usne kojima je obujmila kocku leda. Njen pogled je bio bezizražajan. Prazan. Samo su joj se usne željno pružale ka mojim, čineći zasebnu celinu odvojenu od ostalih delova njenog tela... Znoj mi je curio iz očiju imitirajući nekadašnje suze. Ridao sam znoj koji je jurio da zalije korov na obazrima... Happiness. Love. Love. Happiness. Love. Happiness. Fuck. Shit." Putem opisa junakovih poniranja u vrtlogu strasti koji se smenjuju gotovo kao filmske sekvence, poput neke vrste sna u snu, autorka otkriva da pod plaštom sledenih emocija kuca još uvek živo ljudsko srce.